

Arrest

nr. 38 792 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2009 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 4 februari 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 6 februari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoekster beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven dd. 3 november 2009 in kennis gesteld. Deze vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt deze als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese staatsburger, afkomstig uit Shkodër. Sinds 1992 leefde u samen met uw huidige echtgenote, Meridiana, met wie u in 1994 officieel bent gehuwd. De vader van Meridiana echter was steeds tegen dat huwelijk gekant en is dat nog steeds. Hij beledigde u vaak en uitte bedreigingen aan uw adres. Hij zette ook uw echtgenote onder druk u te verlaten. Sinds een jaar of vijf is uw schoonvader ook aan het drinken en neemt hij medicatie. Hij kwam nog geregeld naar uw winkel u beledigen en dreigementen uiten. U ging geregeld deze incidenten aangeven bij politie, maar die gaf geen gevolg aan uw klachten. U wijt dit aan het feit dat u uit een familie komt met sterke sympathieën voor de Socialistische Partij (SP). Zo was uw broer reeds lid van de voorloper van deze partij en was hij directeur van het overheidsbedrijf "Bruggen en Wegen", een post die hij meteen kwijt raakte wanneer de Democratische Partij (DP) de macht overnam in 2005. U zelf bent sinds 30 april 2008 lid van de SP. In Shkodër deelt de DP echter de lakens uit en u gaat er van uit dat uw familienaam volstaat om ook bij de politie de deur dicht te doen wanneer u klacht zou indienen. Uw jongste zoon, Hylgis, lijdt aan bloedarmoede, hij heeft een ijzertekort. De gezondheidszorg in Albanië is echter duur en ontoereikend. Zo heeft u zelf bloed moeten geven voor een transfusie bij uw zoon omdat het hospitaal niet over bloed beschikte. Ook om deze reden wenste u het land te verlaten. In de zomer van 2008 ondernam u een eerste poging het land te verlaten: u gaf uw paspoort en dat van al uw gezinsleden aan een persoon die er voor u een vals visum in zou laten zetten. Echter, u hebt van deze persoon sindsdien niets meer gehoord. In november 2008 vonden uw kinderen een dreigbrief op jullie binnenplaats. U en uw familie werden bedreigd indien u opnieuw het voorzitterschap zou opnemen van het verkiezingscomité van het wijkstembureau. U bekleedde deze functie bij elke verkiezing sinds 2001 of 2002. Bij de verkiezingen van 2001 of 2002 bent u met een pistool bedreigd om een manipulatie van de uitslag in uw wijk toe te staan: een gewapende man met DP-affiliatie dwong u te aanvaarden dat hij ongebruikte kiesbiljetten invulde en liet meetellen als stemmen voor de DP. U hebt dit voorval gemeld aan uw partij, de SP, maar zij deden hiermee niets. Bij de volgende verkiezingen werd u steeds weer onder druk gezet, echter niet op gewapende wijze. Daardoor hebt u steeds geweigerd de uitslag te ondertekenen van uw wijkbureau. Om die reden werd u in een anonieme brief aangemaand niet meer te zetelen in de verkiezingscommissie van uw wijk voor de verkiezingen van 2009. U hebt deze brief eerst naar de partij gebracht en zij hebben u aangespoord deze brief naar de politie te brengen. Dat deed u de volgende dag en u diende toen formeel klacht in. Wanneer u zich twee maanden later bij de politie ging informeren over de stand van het onderzoek zei men u dat de brief nog werd geverifieerd. Rond nieuwjaar contacteerde u een smokkelaar die jullie op 2 februari 2009 in Durrës in een vrachtwagen liet plaatsnemen die jullie illegaal naar Italië voerde. In Italië stapten jullie over in een personenwagen die jullie tot in België bracht. Jullie kwamen op 4 april 2009 in België aan en na een dag zoeken vonden jullie de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken en konden jullie, op 6 april 2009 dus, een asielaanvraag indienen. Daarbij legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, een attest van gezinssamenstelling, de huwelijksakte, een medisch attest betreffende de medische toestand van uw jongste zoon Hylgis, de resultaten van een bloedanalyse uitgevoerd bij uw zoon Hylgis, een rijbewijs en uw lidkaart van de Socialistische Partij.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde hoofdzakelijk problemen te hebben gekend/ te kennen met uw schoonvader en dat dit de reden was waarom u het land heeft verlaten (CGVS p.12). U vreest dat er doden zullen vallen als de situatie nog langer zou aanslepen: ofwel zou hij u iets aandoen, of omgekeerd (CGVS p.13). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt hierdoor werkelijk gevaar te lopen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de reden voor het conflict met deze persoon uw huwelijk met zijn dochter is, en dat vond al plaats in 1992 (CGVS p.3). U verklaarde dat de situatie de laatste tijd erger is geworden omdat hij meer is beginnen drinken en medicatie neemt (CGVS p.13). U verklaarde een verzoeningspoging te hebben ondernomen, maar die dateert van 1997. Het bleef beperkt tot die ene poging, u hebt sindsdien geen enkele verzoeningspoging meer ondernomen. Opvallend is dat u de naam niet meer herinnert van het verzoeningscomité dat de bemiddeling heeft uitgevoerd, noch de naam van de voorzitter van dat comité (CGVS p.14). Hoe dan ook, deze problemen zijn van louter interpersoonlijke en (eventueel) gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van de aangehaalde problemen geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp of bescherming. U verklaarde geregeld naar de politie te zijn gegaan, maar dat door uw partijaffiliatie – Socialistisch – de deur voor u gesloten bleef (CGVS p.14-15). Echter, van deze klachten die u neerlegde bij de politie legde u geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat er documenten van bestaan. Bovendien hebt u ook nooit verdere stappen ondernomen om deze aanfluiting van uw rechten aan te vechten. Zo had u bijvoorbeeld

de mogelijkheid om het onrecht aan te klagen bij de ombudsman (People's Advocate). Elke burger wiens rechten werden geschonden heeft immers de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de ombudsman. De instelling van de Ombudsman heeft net als taak op te treden in geschillen tussen overheidsorganen en individuen, groepen of ngo's. U deed dit echter niet (CGVS p.15). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratieve dossier, dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, wat heeft geleid tot een depolitisering van de politie. Er is hoe dan ook geen aanwijzing dat partijleden van eender welke partij niet zouden kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten, indien zij dat nodig zouden hebben.

Wat de dreigbrief met betrekking tot uw activiteiten in het wijkkiescomité betreft dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent weerom geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. U verklaarde nochtans formeel klacht te hebben neergelegd bij de politie en bij navraag dat de politie verklaarde de authenticiteit er van aan het onderzoeken te zijn (CGVS p. 21-22). Er kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden minstens een bewijs dat u klacht heeft ingediend neer te leggen, gezien u die klacht pas drie maanden voor uw vertrek heeft ingediend, deze geregistreerd is (CGVS p.22) en zij een bijkomende reden was voor u om het land te verlaten en asiel aan te vragen in het buitenland. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt sinds 2001 bij elke verkiezingen in een kiescomité te hebben gezeteld. U legde geen enkel attest of ander bewijsstuk neer dat dit staat, noch van de staat, noch van uw partij (CGVS p.18-19). U kon niet exact zeggen in welk jaar het gewapend incident plaatsvond (CGVS p.17), noch voor welk niveau de verkiezingen dat jaar plaatsvonden (CGVS p.15), noch hoe de internationale organisatie heet die toezicht houdt op de verkiezingen (CGVS p.21). Opvallend is dat u weigerde details te geven over de personen met wie u dit conflict heeft gekend (CGVS p.16-17). Van iemand die een asielaanvraag doet kan verwacht worden hij meer details kan én wil geven over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat uw partij niets zou ondernemen met uw verklaring als zou u gewapend onder druk zijn gezet om een vervalst resultaat te valideren (CGVS p.19). Tevens bleek u niet op de hoogte dat de kieswet op een cruciaal aspect is aangepast: u verklaarde dat jullie aan het einde van een kiesdag in het kiesbureau zelf de stemmen tellen en de resultaten daarvan naar het centrale telbureau brengen (CGVS p.16). Echter, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in 2005 van dit systeem werd afgestapt: sindsdien moeten de stembussen gesloten naar het centrale telbureau gebracht worden, waar de stemmen worden geteld. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u geen accuraat beeld kon schetsen van de fraude die bij de andere verkiezingen zou hebben plaats gevonden. U verklaarde dat men misschien achter uw rug het resultaat vervalst heeft. U verklaarde aanvankelijk dat u die resultaten niet ondertekende (CGVS p.20). Even later verklaarde u dat u deze resultaten wel ondertekende, zoals steeds (CGVS p.21). Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de rol u uzelf toedicht bij de verkiezingen in Albanië, noch aan de bedreigingen die daaruit zouden voortvloeien.

Algemeen kan nog worden toegevoegd dat de objectieve politieke situatie in Albanië het laatste decennium aanzienlijk verbeterd is en er van vervolging van SP-leden, activisten en/of sympathisanten in Albanië vandaag geen sprake is, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet. De polarisatie van de politieke cultuur (Democratische Partij - Socialistische Partij), zoals die bestond in de jaren '90, is afgenomen. De politieke oppositie, waaronder de Socialistische Partij, opereert vandaag zonder problemen. Verschillende internationale organisaties in Albanië en Albanese mensenrechtenorganisaties stelden de voorbije jaren geen weet te hebben van arrestaties, opsluitingen of andere incidenten tegen SP-leden of sympathisanten en in die zin dan ook geen klachten ontvangen te hebben. Ook in recente mensenrechtenrapporten worden geen gevallen vastgesteld waarbij leden van de SP het slachtoffer waren van arbitraire arrestaties of politieke vervolging.

Wat de problemen betreft met de gezondheid van uw zoon dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U en uw echtgenote verklaarden overigens dat jullie toegang hadden tot medische hulp en dat uw zoon behandeld werd (CGVS p.24-25 en CGVS Meridiana p.7).

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas

neerlegt zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte, attest van gezinssamenstelling en rijbewijs bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden, en uw partijkaart bevestigt dat u sinds 30 april 2008 lid bent van de SP, maar daar werd niet aan getwijfeld. De medische attesten m.b.t. uw zoon Hylgis staven het bestaan van bloedarmoede, maar die vaststelling moet gezien worden in het kader van bovenstaande paragraaf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de beslissing als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese staatsburger, afkomstig uit Shkodër. Sinds 1992 leefde u samen met uw huidige echtgenoot, Luan, met wie u in 1994 officieel bent gehuwd. Uw vader was steeds tegen dat huwelijk gekant en is dat nog steeds. Hij viel u geregeld lastig en zette u onder druk de relatie stop te zetten. Eén keer in 1998 heeft hij u om die reden geslagen. Zelfs bij de zwangerschap van uw derde kind zette hij u onder druk en hij wilde u zelfs dwingen de zwangerschap te onderbreken. Naast de problemen met uw vader, die er met de ouderdom niet op leken te verbeteren, waren er nog de problemen als gevolg van de activiteiten van uw man voor de kiescommissie. Hij werd meerdere keren bedreigd, éénmaal zelfs met een pistool. Daarenboven is uw jongste ernstig ziek. Als gevolg van corruptie was de gezondheidszorg in Albanië beneden alle peil. Dit heeft jullie er ook toe aangezet Albanië te verlaten. Op 6 februari 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw geboortecertificaat en uw lidkaart van de Socialistische Partij (SP) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde hoofdzakelijk het land te zijn ontvlucht omwille van de medische situatie van uw zoon Hylgis (CGVS p.7). Echter, wat deze problemen betreft dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U verklaarde wel te worden behandeld en toegang te hebben tot de voorgeschreven geneesmiddelen, maar dat de zorg duur en slecht was (CGVS p.7-8). Echter, de kostprijs noch de kwaliteit van de gezondheidszorg, of de verhouding tussen die twee, geven op zich aanleiding tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de problemen betreft met uw vader die uw huwelijk met Luan Zjarmi nooit heeft goedgekeurd, dient te worden opgemerkt dat deze problemen het interpersoonlijke en (eventueel) gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau niet overstijgen. U verklaarde éénmaal, in 1998, te zijn geslagen door uw vader, maar dat u nooit klacht heeft ingediend (CGVS p.4). Tevens dient te worden vastgesteld dat al sinds 1992 bij uw vader weg bent getrokken om bij Luan in te trekken (CGVS p.2). Dit ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees t.o.v. uw vader. Gevraagd waarom u pas in 2009 asiel heeft aangevraagd wees u op een samenloop van problemen, met als belangrijkste de ziekte van uw jongste zoon (CGVS p.6). Dit is hoegenaamd geen verklaring voor het feit dat u zolang heeft gewacht om het land te ontvluchten. De medische problemen van uw zoon op zich werden besproken in bovenstaande paragraaf. Tevens haalde u de problemen aan die uw echtgenoot zou kennen als gevolg van zijn werk tijdens verkiezingen. In het kader van zijn aanvraag werd echter besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, meer bepaald omdat aan deze problemen geen geloof gehecht kan worden. U kan niet eens bij benadering zeggen wanneer het gewapende incident heeft plaats gevonden: u zei 2003-2005 (CGVS p.5), terwijl uw echtgenoot verklaarde dat het in 2001-2002 was (CGVS Luan Zjarmi p.15). Voorts kon u geen details geven over de personen die bij deze problemen betrokken waren, noch over het feit of uw echtgenoot daarvoor klacht heeft neergelegd of niet (CGVS p.5-6). De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u aanhaalde hoofdzakelijk problemen te hebben gekend/ te kennen met uw schoonvader en dat dit de reden was waarom u het land heeft verlaten (CGVS p.12). U vreest dat er doden zullen vallen als de situatie nog langer zou aanslepen: ofwel zou hij u iets aandoen, of omgekeerd (CGVS p.13). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt hierdoor werkelijk gevaar te lopen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de reden voor het conflict met deze persoon uw huwelijk met zijn dochter is, en dat vond al plaats in 1992 (CGVS p.3). U verklaarde dat de situatie de laatste tijd erger is geworden omdat hij meer is beginnen drinken en medicatie neemt (CGVS p.13). U verklaarde een verzoeningspoging te hebben ondernomen, maar die dateert van 1997. Het bleef beperkt tot die ene poging, u hebt sindsdien geen enkele verzoeningspoging meer ondernomen. Opvallend is dat u de naam niet meer herinnert van het verzoeningscomité dat de bemiddeling heeft uitgevoerd, noch de naam van de voorzitter van dat comité (CGVS p.14). Hoe dan ook, deze problemen zijn van louter interpersoonlijke en (eventueel) gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van de aangehaalde problemen geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp of bescherming. U verklaarde geregeld naar de politie te zijn gegaan, maar dat door uw partijaffiliatie – Socialistisch – de deur voor u gesloten bleef (CGVS p.14-15). Echter, van deze klachten die u neerlegde bij de politie legde u geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat er documenten van bestaan. Bovendien hebt u ook nooit verdere stappen ondernomen om deze aanfluiting van uw rechten aan te vechten. Zo had u bijvoorbeeld de mogelijkheid om het onrecht aan te klagen bij de ombudsman (People's Advocate). Elke burger wiens rechten werden geschonden heeft immers de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de ombudsman. De instelling van de Ombudsman heeft net als taak op te treden in geschillen tussen overheidsorganen en individuen, groepen of ngo's. U deed dit echter niet (CGVS p.15). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratieve dossier, dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, wat heeft geleid tot een depolitisering van de politie. Er is hoe dan ook geen aanwijzing dat partijleden van eender welke partij niet zouden kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten, indien zij dat nodig zouden hebben. Wat de dreigbrief met betrekking tot uw activiteiten in het wijkkiescomité betreft dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent weerom geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. U verklaarde nochtans formeel klacht te hebben neergelegd bij de politie en bij navraag dat de politie verklaarde de authenticiteit er van aan het onderzoeken te zijn (CGVS p. 21-22). Er kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden minstens een bewijs dat u klacht heeft ingediend neer te leggen, gezien u die klacht pas drie maanden voor uw vertrek heeft ingediend, deze geregistreerd is (CGVS p.22) en zij een bijkomende reden was voor u om het land te verlaten en asiel aan te vragen in het buitenland. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt sinds 2001 bij elke verkiezingen in een kiescomité te hebben gezeteld. U legde geen enkel attest of ander bewijsstuk neer dat dit staat, noch van de staat, noch van uw partij (CGVS p.18-19). U kon niet exact zeggen in welk jaar het gewapend incident plaatsvond (CGVS p.17), noch voor welk niveau de verkiezingen dat jaar plaatsvonden (CGVS p.15), noch hoe de internationale organisatie heet die toezicht houdt op de verkiezingen (CGVS p.21). Opvallend is dat u weigerde details te geven over de personen met wie u dit conflict heeft gekend (CGVS p.16-17). Van iemand die een asielaanvraag doet kan verwacht worden hij meer details kan én wil geven over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat uw partij niets zou ondernemen met uw verklaring als zou u gewapend onder druk zijn gezet om een vervalst resultaat te valideren (CGVS p.19). Tevens bleek u niet op de hoogte dat de kieswet op een cruciaal aspect is aangepast: u verklaarde dat jullie aan het einde van een kiesdag in het kiesbureau zelf de stemmen tellen en de resultaten daarvan naar het centrale telbureau brengen (CGVS p.16). Echter, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in 2005 van dit systeem werd afgestapt: sindsdien moeten de stembussen gesloten naar het centrale telbureau gebracht worden, waar de stemmen worden geteld. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u geen accuraat beeld kon schetsen van de fraude die bij de andere verkiezingen zou hebben plaats gevonden. U verklaarde dat men misschien achter uw rug het resultaat vervalst heeft. U verklaarde aanvankelijk dat u die resultaten niet ondertekende (CGVS p.20). Even later verklaarde u dat u deze resultaten wel ondertekende, zoals steeds (CGVS p.21). Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de rol u uzelf toedicht bij de verkiezingen in Albanië, noch aan de bedreigingen die daaruit zouden voortvloeien.

Algemeen kan nog worden toegevoegd dat de objectieve politieke situatie in Albanië het laatste decennium aanzienlijk verbeterd is en er van vervolging van SP-leden, activisten en/of sympathisanten in Albanië vandaag geen sprake is, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet. De polarisatie van de politieke cultuur (Democratische Partij - Socialistische Partij), zoals die bestond in de jaren '90, is afgenomen. De politieke oppositie, waaronder de Socialistische Partij, opereert vandaag zonder problemen. Verschillende internationale organisaties in Albanië en Albanese mensenrechtenorganisaties stelden de voorbije jaren geen weet te hebben van arrestaties, opsluitingen of andere incidenten tegen SP-leden of sympathisanten en in die zin dan ook geen klachten ontvangen te hebben. Ook in recente mensenrechtenrapporten worden geen gevallen vastgesteld waarbij leden van de SP het slachtoffer waren van arbitraire arrestaties of politieke vervolging.

Wat de problemen betreft met de gezondheid van uw zoon dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U en uw echtgenote verklaarden overigens dat jullie toegang hadden tot medische hulp en dat uw zoon behandeld werd (CGVS p.24-25 en CGVS Meridiana p.7).

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte, attest van gezinssamenstelling en rijbewijs bevestigen uw identiteit en die van uw gezinsleden, en uw partijkaart bevestigt dat u sinds 30 april 2008 lid bent van de SP, maar daar werd niet aan getwijfeld. De medische attesten m.b.t. uw zoon Hylgis staven het bestaan van bloedarmoede, maar die vaststelling moet gezien worden in het kader van bovenstaande paragraaf."

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw geboorteakte bevestigt uw identiteit en uw partijkaart bevestigt dat u sinds 30 april 2008 lid bent van de SP, maar daar werd niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift richten verzoekers zich tegen beide hierboven weergegeven beslissingen.

2.2. In een eerste middel spitsen verzoekers zich in de eerste plaats toe op de problemen die eerste verzoeker ondervond met zijn schoonvader. Ze vrezen dat er doden zullen vallen omdat de schoonvader nu te veel drinkt. Er werden verschillende verzoeningspogingen ondernomen. In 1997 werd een officiële verzoeningsprocedure gestart met dhr. E.S. die echter in 2000 werd vermoord waardoor hun zaak is stilgevallen en verzoekers niet langer een beroep durfden doen op het verzoeningscentrum. Verzoekers stellen dat zij dit niet eerder meedeelden omdat er tijdens het gehoor niet om gevraagd werd.

Vervolgens uiten verzoekers kritiek op de kwalificatie van hun problemen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beweren dat hun problemen van gemeenrechtelijke aard lijken, maar dat dit in werkelijkheid niet zo is. Vermits zij bekend staan omwille van socialistische sympathieën hebben zij in het democratisch bolwerk Shkoder niet de mogelijkheid om een beroep te doen op de ordehandhavingdiensten. Zij hebben geen toegang tot politie of gerecht en dat vormt wel degelijk een reden om asiel te krijgen. Verzoekers breiden dit uit naar de figuur van de ombudsman. Zij hebben geen klacht ingediend bij de ombudsman omdat zij bang waren voor represailles. De kans bestaat immers dat de ombudsman in Shkoder ook van democratische strekking is - zoniet zou hij deze positie niet bekleden - en deze heeft volgens verzoekers de opdracht "zo weinig mogelijk mensen met socialistische sympathieën te helpen". Volgens verzoekers is de politie in Shkoder nog niet gedepolitiseerd.

Verzoekers gaan ook in op de dreigbrief die ze ontvingen naar aanleiding van de verkiezingen. Verzoekers stellen dat ze de dreigbrief overhandigden aan de politie toen ze klacht gingen neerleggen, maar dat er met hun klacht niets werd gedaan. Verzoekers bevestigen dat ze geen bewijs hebben van het feit dat ze klacht hebben neergelegd, maar dat dit niet zo vreemd is omdat dit bij ons ook slechts na de DUTROUX-hervormingen werd ingevoerd. De bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“getuigt (...) van weinig inzicht in de structuur en de werking van het sociaal weefsel in Albanië”*. Verzoekers verklaren het bevreemdende feit dat de Socialistische partij met deze dreigbrief niets heeft gedaan door de crisis waarin deze partij zich bevond. Tegen de opmerking van het Commissariaat-generaal dat de telling van de stemmen sinds 2005 centraal gebeurt waardoor er meer controle mogelijk is, beweren verzoekers dat de stembussen niet hermetisch zijn afgesloten zodat er gemakkelijk kan gefraudeerd worden. Eerste verzoeker zou zo gezien hebben dat er 200 stemmen voor de Democratische partij werden bijgeteld. Volgens eerste verzoeker brengt het nieuwe systeem weinig verandering.

Ten slotte betwisten verzoekers de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de objectieve situatie in Albanië in het laatste decennium aanzienlijk is verbeterd en er van een vervolging van leden van de Socialistische Partij geen sprake meer is. Verzoekers beweren dat dit niet geldt voor de *“kleine ronselaars”* waarop de partij gebouwd is. Volgens verzoekers bevat de documentatie van het Commissariaat-generaal geen informatie over de *“kleine ronselaar”*.

2.3. Aangezien verzoekers in hun middel inhoudelijke kritiek leveren op de bestreden beslissing, voeren zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.4. De *a posteriori* verklaring die verzoekers naar voor schuiven voor het feit dat zij sinds 1997 geen enkele officiële verzoeningspoging hebben opgestart om een einde te maken aan de door drank- en medicatiegebruik aangewakkerde familiale problemen met de vader van tweede verzoekster is niet bij machte de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Beide verzoekers werden gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 oktober 2009 en de verslagen hiervan bevinden zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat eerste verzoeker zich de naam van de later vermoorde voorzitter van de bemiddelingscommissie niet meer herinnerde, maar dat geenszins werd vermeld dat de moord op deze voorzitter de reden was waarom sedertdien geen enkele verzoeningspoging meer werd ondernomen. Uit het gehoorverslag van eerste verzoeker blijkt dat eerder de onverzettelijkheid van zijn schoonvader aanleiding was om de pogingen tot verzoening te staken (stuk 3, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 14). Waar verzoekers stellen dat zij de moord niet eerder hadden vermeld omdat er niet naar werd gevraagd, merkt de Raad op dat dit hen niet ontslaat van hun verantwoordelijkheid. De bewijslast ligt immers in de eerste plaats bij de asielzoeker die, zoals iedere burger die om erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij heeft dan ook de verplichting om in de mate van het mogelijke bewijselementen ter staving van zijn relaas aan te brengen en het ontbreken ervan op een aannemelijk wijze te verklaren (RvS 13 juni 2003, nr. 120.563). Van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd, biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op terechte gronden tot de conclusie dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt werkelijk gevaar te lopen door de houding van verzoeksters vader.

2.5. Verzoekers stellen dat hun problemen meer dan een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter hebben, doordat zij voor deze problemen omwille van hun politieke overtuiging geen bescherming kunnen vinden bij de politie en omwille van hun angst voor represailles niet te rade konden gaan bij de ombudsman. De Raad merkt op dat verzoekers de onmogelijkheid om voor hun problemen de bescherming van hun nationale autoriteiten in te roepen geenszins staven. Verzoekers beperken zich tot een bloot betoog over de overwegend pro-democratische gezindheid in Shkoder en de negatieve houding van de politie tegenover socialistische sympathisanten. Dit socio-politieke discours wordt geenszins met objectieve informatie onderbouwd. Verzoekers blijken niet bij machte aan te tonen dat zij ooit klacht neerlegden bij de politie, noch dat zij zich, naar aanleiding van het beweerd gebrek aan medewerking vanwege de politie, tot de ombudsman hebben gewend. In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers zelf dat ze niet naar de ombudsman stapten en deden dit op grond van de loutere hypothese dat deze ook democratische sympathieën zou koesteren en verzoekers bevreesd zijn voor represailles.

Hun loze beweringen met betrekking tot het gebrek aan bescherming voor socialisten gaan diametraal in tegen de objectieve informatie van het “Home Office” van het Verenigd Koninkrijk, welke zich in het administratief dossier bevindt, waarin te lezen staat dat er geen aanwijzingen bestaan dat politieke opposanten geen beroep zouden kunnen doen op de overheidsbescherming wanneer zij deze nodig menen te hebben (zie stuk 17, Landeninformatie, p. 11). Verzoekers hypothesen en beweringen zijn niet bij machte gereede twijfel te doen ontstaan omtrent de correctheid van de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie, noch omtrent de gevolgtrekkingen die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit heeft gemaakt.

2.6. Met betrekking tot het ontbreken van elk begin van bewijs omtrent de rol en het wedervaren van eerste verzoeker bij de verkiezingen en de dreigbrief die verzoekers in november 2008 zouden hebben ontvangen, vermelden zij in hun middel allerhande *a posteriori* verklaringen. Verzoekers uiten een aantal zuivere affirmaties aangaande de politisering van de politie in Albanië, het feit dat klagers aldaar geen bewijs krijgen van de neerlegging van hun klacht, interne problemen binnen de socialistische partij en hiaten in het nieuwe systeem van centrale stemmentellingen. Ten slotte betwisten verzoekers de landeninformatie omdat deze niet over “*kleine ronselaars*” spreekt. De Raad stelt vast dat verzoekers’ *a posteriori* verklaringen in het verzoekschrift niet afdoende zijn ter ontkrachting van het kernpunt van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden. De motieven moeten trouwens als een geheel worden gelezen. Bovendien is het niet duidelijk waarom verzoeker de achtergrondinformatie die hij in zijn verzoekschrift opneemt, niet ter gelegenheid van zijn gehoor had kunnen aanbrengen. De Raad benadrukt dat immers van een kandidaat- vluchteling kan worden verwacht dat hij van bij aanvang alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Daarbij komt dat het niet de taak is van de asielinstanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanning om het statuut van vluchteling te bekomen. Bij verwerping volstaat het aan te geven op grond van welke objectieve gegevens men van oordeel is dat er geen gegronde vrees voor vervolging is (cf. RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). In casu dient te worden opgemerkt dat de informatie uit het gehoorverslag van eerste verzoeker moeilijk te rijmen is met zijn *a posteriori* verklaringen uit het verzoekschrift. Eerste verzoeker slaagde er immers tijdens het gehoor niet in duidelijke informatie te verstrekken over zijn lidmaatschap van de socialistische partij (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS p. 4-5), had weinig noties van de ideologie van deze partij (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS p. 5-6), was slechts beperkt op de hoogte van de aard van de verkiezingen en hun uitslag (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS p. 7), bleek niet bij machte een attest te produceren dat zijn hoedanigheid als observator bewees (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 18-19) en kon niet op coherente wijze uiteenzetten hoe de kiesfraude die hij als observator had vastgesteld, werd gepleegd (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 17). Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet en weerleggen ze evenmin. Op grond van het geheel van deze elementen kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig tot het besluit komen dat geen geloof kon worden gehecht aan de rol die eerste verzoeker zichzelf toedichtte bij de verkiezingen en de bedreiging die hieruit voortvloeide. Bijgevolg dienen verzoekers’ *a posteriori*-beweringen niet verder te worden onderzocht.

2.7. De Raad stelt vast dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Het gemeenrechtelijk karakter van de ingeroepen problemen met de vader van tweede verzoekster in combinatie met het gebrek aan bewijs van de afwezigheid van bescherming door de Albanese autoriteiten en de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde politieke problemen volstaan om te concluderen dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel “*aangaande de weigering van het vluchtelingenstatuut*” voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekers stellen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Vooreerst staat het vast dat ze uit Shkoder afkomstig zijn, dat ze lid zijn van de Socialistische Partij, dat Shkoder een democratisch bolwerk is en dat linkse sympathisanten op weinig medewerking kunnen rekenen van de wetshandhavingdiensten. Vervolgens is hun verhaal coherent en bestaan er tussen het verhaal van eerste verzoeker en zijn echtgenote geen tegenstrijdigheden. Verzoekers beweren ook dat het

Commissariaat-generaal geen enkele moeite doet om argumenten te vinden die hun versie kan bevestigen. Verzoekers stellen verder dat de eerste verzoeker bedreigd werd, maar door de eigen politiediensten als subversief wordt beschouwd. Er zou geen intern vluchtalternatief bestaan. Verzoekers vervolgen dat eerste verzoeker een schoolvoorbeeld van een vluchteling is omdat hij problemen kreeg door zijn streven naar betere levensomstandigheden voor zijn medeburgers in Albanië en daarbij werd tegengewerkt door de autoriteiten. Verzoeker werpt op dat dient te worden gekeken naar de gronden voor vervolging uit artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet. Eerste verzoeker wordt bedreigd door zijn schoonvader en de democraten, maar kan nergens klacht neerleggen, omdat dit aanleiding kan geven tot represailles zoals met E.S. is gebeurd. Hij beweert het risico te lopen te worden afgemaakt en daarvoor bescherming te zoeken.

2.9. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dienen verzoekers aan te tonen dat zij het land van hun nationaliteit zijn onvlucht uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, en de bescherming van hun land niet kunnen of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet willen inroepen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Het volstaat in dat opzicht geenszins dat de afkomst of partijlidmaatschap vaststaat, of dat verzoekers erin slagen een coherent verhaal zonder tegenstrijdigheden te brengen. De loutere verklaringen van verzoekers dat Shkoder een democratisch bolwerk is, dat socialisten er geen bescherming vanwege de wetshandhavingdiensten zouden kunnen krijgen en de blote beweringen inzake de vermeende bedreigingen waarvan eerste verzoeker slachtoffer zou zijn op grond van zijn idealen, vormen geen bewijs van vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie. Op basis van het ongeloofwaardig karakter van het asielaanvraag kan besloten worden tot het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en is een onderzoek naar een intern vluchtalternatief overbodig. Verzoekers moeten hun bewering dat zij geen beroep konden doen op de nationale autoriteiten bewijzen, maar blijven op dit punt in gebreke. Zoals bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld, werd op grond van het gemeenschappelijk karakter van de ingeroepen problemen met de vader van tweede verzoekster en het ontbreken van het bewijs dat geen beroep kon worden gedaan op bescherming door de nationale autoriteiten enerzijds en de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde politieke problemen anderzijds, rechtsgeldig besloten dat er geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. In een derde middel *“aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut”* voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen actief lid van de Socialistische partij te zijn, maar uit het democratische bolwerk Shkoder te komen en zowel bedreigd te worden door de vader van tweede verzoekster als door de leden van de democratische partij waardoor er een grote kans bestaat dat hij in zijn fysieke integriteit zal worden getroffen. Verzoeker besluit dat er een ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van een burger bestaat als gevolg van willekeurigheid van de wetshandhavingdiensten en niet-overheidsfactoren.

2.11. De Raad merkt op dat verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde feiten beroepen als voor de vluchtelingenstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moeten de verzoekende partijen het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot loutere beweringen en laten na ook maar enig concreet element aan te brengen omwille waarvan zij in aanmerking zou kunnen

komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij beweren zowel door de Staat onder de vorm van de democratische partij als door een niet-overheidsactor doet niet terzake. Verzoekers' asielrelaas werd terecht niet aannemelijk bevonden. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er werd geen schending van de artikelen 48/4 en 48/5 aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.12. Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd. De Raad sluit zich voor het overige aan bij de motivering van de bestreden beslissingen en maakt deze tot de zijne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN